

Blade, at det er en Folkeleders Opgave selv at skabe en offentlig Mening, maa han dog have været en meget uheldig Mand til den Blads, naar han i Løbet af de 12 Aar, hvori han har udøvet en saadan Indflydelse i den Kreds, hvor han færdes, ikke skulde have Hovedansvaret for, at der rører sig en saadan Tendents i den Kreds. Heldigvis har den samme Artikel meget klart fremhævet, at der i de forskjellige Kredse findes forskjellige offentlige Meninger, og det betones i Artiklen, at enhver Kreds har sin egen offentlige Mening. Seg tør da ogsaa sige til den ærede Rigsdagsmand, at udenfor de Kredse, hvor han og hans Venner færdes, er der en offentlig Mening af modsat Art, der er voget i de senere Aar til en Styrke som aldrig før. Aldrig nogenstunde før har der hos den øvrige Del af Befolkningen været en saa klar Erkjendelse af Kongemagtens store Betydning efter vor Forfatning som et Værn for Lovlighed og Orden mod alle anarkiske Bevægelser (Ufrydelse). . . . Seg kan ikke se, at denne Ufrydelse om Embedsmændene staar i noget særligt Forhold til dette Punkt. Seg veed ikke Andet, end at republikanske Stater har Embedsmænd ligejom de monarkiske (Ufrydelse). Ja, man maa dog vide, at Forholdet er det, at i de republikanske Stater er der en stor Udfeiningsproces, hver Gang Ministeriet skifter, og i Amerika skifter Embedsmændene omtrent med Ministerierne. Her derimod er det kun dem, der gjøre Brud mod Pligt, Lovgivning og Orden, som Regjeringen er nødt til at stride ind imod. Men det vedkommer som sagt ikke denne Sag. Hvad jeg vil slutte med og lægge den ærede Taler saavel som hans Meningsfæller paa Hjerte, det er, at de se hen paa den offentlige Mening; den er maasse i visse Retninger vogende indenfor den Kreds, hvori de færdes, men jeg tror, at de ville have godt af at kaste Blikket ud over denne Kreds, thi de ville da se, at der netop i de senere Aar ved deres Bestræbelser har reist sig en offentlig Mening med en Styrke som aldrig nogenstunde før for at værne om Kongen og Kongemagten, og det er netop deri, at man ser Ministeriets største Fortjeneste, at det her gaar i Spidsen som vor Fører.

M. Andersen: Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) fremhævede i Gaar i sit Fordrag stærkt, hvad der tidt og ofte har været gjort gjældende baade her i Folkethinget og udenfor Folkethinget, at Ministeriet Frijs faldt for et Votum af Folkethinget, altsaa gik af paa konstitutionel Maade. Under denne Udtalelse fra det ærede Medlem tillod jeg mig at indskyde den Bemærkning,

at ved Siden af, at Frijs som Conseilspræsident havde udtalt, at Ministeriet gik, hvis det ikke fik Bevillingen til Forstærkningens Indfaldelse, havde han ogsaa udtalt, at han i alt Fald maatte gaa alligevel, selv om han fik Bevillingen. Dette benægtede det ærede Medlem og det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad); han troede heller ikke, at det var rigtigt. Seg skal derfor tillade mig efter Folkethingstidenden at oplyse, hvorledes det forholder sig dermed, og med Formandens Tilladelse vil jeg citere et Par enkelte Uttringer om den paagjældende Sag. Der var nemlig en Del af Mellempartiet, og deriblandt ogsaa jeg, som allesammen stemte imod Bevillingen, men vi havde taget den Beslutning, forinden Forhandlingerne begyndte ved Sagens eneste Behandling, at dersom Ministeriet vilde blive, dersom det fik Bevillingen, vilde vi stemme for den, og det overdrog vi til den daværende Folkethingmand for Maribo, Professor Frederiksen, til paa vore Vegne at udtale. Han udtalte sig da saaledes om dette Punkt: „For med saa Ord at betegne mit Standpunkt i denne Sag — og saa vidt jeg veed, er der flere andre Medlemmer, der indtage det samme Standpunkt og i alt Væsentligt have den samme Betragtning — vil jeg da sige, at vor Betragtning er den, at vi ville gaa med Regjeringen, hvis den vil blive; hvis det derimod er dens Afgt, hvad vi maa antage efter Alt, hvad der foreligger i dette Dieblif, at ville gaa af ved Sæssionens Slutning, hvad der saa bliver vedtaget i Dag, da foretrakke vi at stemme imod den her i Dag. Det afhænger saaledes udelukkende af Regjeringen, hvorledes vi i Dag skulle stemme. Tage vi feil i den Forudsætning at det er dens bestemte Henfikt at gaa af ved Sæssionens Slutning, nuvel, saa oplys os derom, og i saa Tilfælde vil jeg, og jeg tror flere andre Medlemmer, stemme med Regjeringen, ellers kunne vi fra vort almindelige Standpunkt ikke Andet end stemme imod det. Vi kunne ikke Andet.“ Dertil svarede Conseilspræsidenten, Frijs: „Med Henfyn til de almindelige Betragtninger, der ere fremkomne navnlig fra den ærede sidste Taler, angaaende Ministeriets Stilling, skal jeg svare, at det er umuligt paa nærværende Standpunkt at sige Noget om, hvad man vil gjøre i Fremtiden, men saa Meget tør jeg sige — og det har jeg Ret til at sige — at der er en til Wisshed grændsende Sandsynlighed for, at mine Kræfter ikke ville slaa til længere, og de Herrer vide Alle: over sine Kræfter er Ingen forpligtet.“ Dette er udtalt paa Latin, men jeg har forvisset mig om, at Oversættelsen er rigtig.